

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 58. Quomodo Christus apparuerit Discipulis præsentem B. Thoma.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO

QUINQVAGESIMAOCTAVA.

QUOMODO DOMINVS
apparuerit Discipulis, pra-
sente Thoma.

EVANGELIVM.

Ioan. 20.

THOMAS vnus de
 duodecim qui co-
 gnominatus Didy-
 mus, non erat cū eis,
 quando venit Iesus:
 Dixerunt ergo illi alij discipuli. Vi-
 dimus Dominum. Ille autem dixit
 eis: Nisi videro in manibus eius
 fixuram clauorum, & mittam digi-
 tum meum in locum clauorum, &
 manum in latus eius, non credam.
 Et post dies octo iterum erant disci-
 puli eius intus, & Thomas cum eis.
 Venit Iesus ianuis clausis, & stetit in
 medio, & dixit: Pax vobis. Deinde
 dicit Thomæ: Infer digitum tuum
 huc,

DE RESURRECT. DOM. 483

huc, & vide manus meas, & affer manū tuam, & mitte in latus meum, & noli esse incredulus, sed fidelis. Respōdit Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus, Dicit ei Iesus: Quia vidisti me Thoma: credidisti: Beati qui non viderunt & crediderunt.

PROPHETIÆ.

IN die tribulationis meæ Deum exquisi- *Psal. 76.*
ui manibus meis, & non sum deceptus:

Vias eius vidi & sanavi eum, & re- Isaiā 57.
dixi, & reddidi consolationes ipsi, & lu-
gentibus eius.

Cum ceciderit, non collidetur, quia Do- Psal. 36.
minus supponit manum suam.

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA mirabilem provi- *1. Punctū.*
dentiam Domini, vt cui non satis fuerit, facere certiores Apostolos, & fideles illius temporis, de sua resurrectione, sed prouiderit insuper, ne superesset etiam vllum dubium apud posteros de hac veritate, quia articulus huius mysterij erat tanti momenti, vt supra ipsum esset fundanda tota nostra fides & religio. In quem sensum illud ab Apostolo dictum:

1. Cor. 15.

dictum: *Si Christus non resurrexit, inanis est fides nostra.* Vnde nec casu euenisse putandū est, quod Thomas præsens non fuerit; immò nec quod dubitauerit: sed erat peculiaris Dei prouidentia. Nam tarditas Thomæ in credendo, plus iuuat Ecclesiam, quàm mulierum promptitudo; nam hæc illas solas iuuat: At dubitatio Thomæ, & obfirmata incredulitas, nisi prius Christum tetigisset, reddidit hoc mysterium certum ac euidens, & sustulit è pectoribus nostris omnē ambiguitatem, & dubitandi occasionem.

Considera deinde magnam afflictionem, quam percepit hic discipulus; hinc quidem cognoscens aliorum Apostolorum verba, & gaudium quo fruebantur ex eo, quod viderant Dominum; inde verò videns se non fuisse dignum habitum, vt reliquis adesset, vt vnà lætaretur ex visione sui desiderati Magistri: Quia (vt credibile est) incredulitas hæc Thomæ, non tam fuit ex defectu fidei, quàm ex magnitudine amoris & desiderij erga Salvatorem; vt contingit illi, qui vehementer aliquid desiderat, si ipsi cõcedatur, vix potest induci vt id ipsum, credat, donec oculis videat, & manibus contrectet. Nam si Thomas vere non

cre-

credidisset, non permanisset cum reliquis Apostolis, nec nisi vehemēter Dominum amasset, non ita pridem dixisset tanto animo, cum reliqui omnes timerent ire cum Christo. *EMUS ET NOS, IOAN. II.*
Comoriamur cum eo.

At quid facturus es dulcissime Domine, forte propter vnum solum vis redire, vt te ostendas & denuō contrecteris, vt de integro tot argumētis demonstrares tuam resurrectionem? non decet gloriam & magnitudinem tuam tanta submissio; sufficit quod te viderit Petrus, princeps Apostolorum, & quod te viderint omnes alij Apostoli simul collecti: poterat Thomas his esse contentus, & credere personis tantæ autoritatis. Sed è quàm bonus & suavis est Dominus, & quàm promptus ad imperiendum se illis qui ipsum desiderant! Nam quantumcunque laboris ac studij impendit, vt reliquos Apostolos redderet certos de sua resurrectione, tantundem voluit adhibere etiam propter vnicum Thomam; nec mirum. Ipse enim *LUC. 15.* erat bonus ille pastor, qui relinquens nonaginta nouem oues, descendit in hoc nostrum desertum, vt vnam solam quæreret.

Considera præterea mirabilem sapien-

pietiam Salvatoris, cum enim posset adiuuare Thomam apparendo illi priuatim (vt fecit Magdalenæ & Petro) voluit facere in præsentia omnium Apostolorum, vt sua apparitio, nõ solum esset vni adiumento, sed etiam ad maiorem confirmationem aliorum cederet, vt quò plura testimonia, eaq; magis firmiora essent. Improbandæ veritati: eò certior, & magis stabilis esset fides nostra; & postremo denique, vt quo pluribus argumentis, & euidẽtoribus signis eisdem in suæ veræ resurrectionis fide confirmasset, eò etiam maiorem in illorum cordibus flammam sui amoris accenderet.

Et dixit Thomæ: *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas: & affer manũ tuam, & mitte in latus meum*: Verisimile est quod B. Thomas, quàm primum vidit Dominum, audiuitq; repeti ab eo illa verba, quæ dixerat, dum adhuc esset obstinatus in sua incredulitate, statim se ad eius pedes abiecerit, non volens eum tangere; sed Christus qui aliter pro nostra vtilitate, & fructu disposuerat; apprehendit manum eius, volens omnino ab ipso contrectari, vt & ipse ad confirmationem aliorum posset aliquando dicere, quod dixit S. Ioan-

nes

nes: *Quod audiimus, quod vidimus oculis nostris, & manu nostra contracta* 1. IOAN. 1.
uerunt de verbo vita, annunciamus vobis. O quam est bonus Deus! quantum facit, vt adiuuet vnā animam, & quā facile cōdonat ijs, qui ad ipsum rēleunt, & denique quanto promptior est ad consolandum, & bene merendum, quā ad castigandum.

O Thoma quā beatæ fuerunt tuæ manus! & quanta fuit gratia, potuisse mittere manus in illud dulcissimum & salutiferum latus Redemptoris; in illud latus, per quod sumus liberati ab ira, sanati à culpa & ad Gloriam euecti. Quomodo putandum est continuò arsisse cor B. Thomæ, cū cogitaret se misisse manus in illas amabiles fenestras, in illam ardentem fornacem amoris Iesu? Vnde quid mirum fuit, si subitò vt tetigit sacrum corpus, ex quo exibat virtus quæ sanabat omnes, ipse etiam curatus à sua infidelitate, & cognoscens lumine fidei diuinitatem Christi; exclamauerit, dicens: *Dominus meus, & Deus meus?* Luc. 6.

Dixit Dominus Thomæ. *Quia vidi-
 sti me, credidisti; Beati qui me non vide-
 runt & crediderunt.* Magnæ consolatio-
 nis

Tit. 1.

nis sunt hæc verba omnibus nobis, qui etiam si non viderimus Dominum, Salvatorem nostrum in carne, nihilominus sumus illius ore non minus beati appellati ijs, qui ipsum viderunt & tetigerunt, si tamen verè crediderimus in illum, quod tunc faciemus, si id opere exercuerimus, quod fide credimus, & non simus illis similes, de quibus dixit Apostolus: *Confitentur se nosse Deum, factis autem negant.* Certè respectu tot Regum & Prophetarum, qui desiderabant videre Christum, & nō potuerunt videre, beati poterant appellari Apostoli, sed in hac parte nō sumus illis beatiores, si credentes in illum non visum, toto corde ipsum amemus, & ei serviamus.

*Matth. 9.**Marc. 6.*

Sed quis mihi dabit hunc amorem, & dulcem affectum erga Dominum meum, ut cū non fuerim dignus videre illum in carne, illum saltē viua fide & caritate vidē, & tangam spiritu, instar mulieris illius sanctæ, quæ in tanta turba comprimente benedictum Iesum, illum sola sua fide tetigit, & fuit ab ipso sanāta? O si dignareris, mi Domine, vocare me, ut alium quendam incredulum Thomam, ut possem extendere aliquantulum manum meam ad ardentem

DE RESVRRECT. DOM. 489

tem illam fornacem tui sacri pectoris, ô *Psal. 54.*
quomodo inflāmaretur & arderet amo-
re anima mea! Quis dabit mihi pennas *Cant. 2.*
columbe, vt possim volare, & requiesce-
re in cauerna huius diuinæ maceræ, in
dulcibus fissuris huius viuæ petræ?

COLLOQVIVM.

ROGA Christum D. N. vt quem-
admodum voluit ipse incredulo
discipulo monstrare vulnera manuum
ac lateris, & tactu sui sacri corporis libe-
rare illum ab errore mentis; ita velit per
virtutem istarum sacrarum plagarum,
illuminare intellectū tuum, & inflam-
mare voluntatē, vt cognoscendo quan-
tum ipse fecerit & passus sit pro te, tu
etiam impendas omnes tuas potentias,
& operationes ad seruitium Maiestatis
ipsius, agnoscendo illum cū fidei Tho-
ma, vt Dominum, qui proprio sangui-
ne te emit; illum vt Deum, qui tanto
amore te creauit, vt posses assequi illam
beatitudinem quam ijs promisit, qui in
ipsum perfectè credunt, ei que fideliter
deseruiunt.

DOCUMENTA.

THOMAS quia absuit ab ea do-
mo, in qua erant Apostoli, non pe-
tuit

ruit videre Christum rediniuum. Deus solet multas consolationes & spiritualia dona impertiri ijs, qui vnà viuunt in domo sancta religionis, quibus priuantur illi, qui foris sunt.

2. Illi nolunt credere ad exemplū Thomae, nisi videant & tangant, qui tam diu bene viuunt & Deo seruiunt, quam diu illis concedit prosperitatem, & bona huius uitae. Similiter religiosi, qui in operibus diuini seruij tam diu se fatigant, & sunt diligentes, dum Dominus illis dat gustum & dulcedinem spiritualem, qua si deficiat, etiam ipsi fatigantur & tepescunt.

3. Christus primò apparuit omnibus discipulis simul, sed quia Thomas nō erat cum illis, apparuit denuò propter ipsum solum; Id ipsum pastoribus animarum & praeicatoribus agendum, ne existiment laborem suum esse malè positum, etiamsi non adiuuent nisi unicam animam, cum Dominus ita sit mortuus pro vno, sicut pro omnibus, & eandem laborem suscepit ut iuuaret vnum Apostolum, quàm antea pro omnibus, subiisset.

4. Thomas interim dum esset foris, separatus ab alijs Apostolis, fuit afflictus tentatione: sed rediens & manens cum illis, in eadem domo clausis ostijs meruit visitari à Christo: Ita quando obruimur aliquo

aliqua tentatione, interim dū vagamur per occasiones, & non custodimus cor ac sensus nostros, nec ad illos, qui nobis possunt dare consilium, confugimus, non cogitemus nos unquam adiuuandos, aut consolationem percepturos à Domino.

5. Tunc Thomas factus est fidelis, & confessus est Christum, quando misit manum & tetigit latus eius: Ita nunquam fides erit perfecta si nō opere compleamus id, quod mente credimus.

6. Quia me vidisti, dicit Christus Thomas, credidisti beati illi qui nō viderunt, & crediderunt. Illi facile seruiunt Christo, quibus ipse dat consolationes spirituales: at seruire ei sine consolatione, ut est res maioris difficultatis, ita etiam est maioris meriti, & beatitudinis in calo amplioris.

7. In vita exordio, Christus veniens in mundum pacem attulit, sicut dixit Angelus pastoribus, in exitu item, iam, iamq; à nobis abiturus nobis pacem reliquit, ut intelligeremus totam vitam & perfectionem hominis Christiani, in pace & caritate consistere.

Luc. 2.